

SJENA I SMIRAJ

Mario Čuić

Razapet svijetu

Hodao sam Tebi, darovan samoćom
U koracima što su topot vezale u nizu
Hodio sam k Tebi, dok ruke su me Tvoje
Obavijale k'o bršljan, vezane u križu

Sad, na propuntama svojim, odbačenog sunca
Suh sam kao barut, odlomljena grana
Ti, budi mi opet zagrljaj u križu
U smiraju mojih propetih dana...

Jer podno drveta stojiš...

Znam da nije bilo ti lako
doći u tišini zakutka svijeta,
još u utrobi, mač u srce je srast'o
bila si rođena kao »Pieta«.

Cijeli tvoj život u šutnji je protkan
prateći Njegove riječi,
o kako li samo može iz šutnje
bez traga glasom govor teći.

Jesi li Majka il' samo ime,
riječ što je u nebrojenosti puta brojim?
Hoćeš li biti kao i s Njime,
stajati blago i pod križevima mojim?

I kada su me rođenjem pribili nijemo
na križeve života procvale nadom,
stajala ti si sasvim mi blizu
doticala to drvo svojom bradom...

Ni sjene svoja sjena

Na razvalini dostignuća,
rođen ko' u kakvoj mjeni.
Ne prepoznat bivam svima,
kao da sam sličan sjeni.

Život sve je samo nije,
priča nekog lijepog sna.
Slomljen ali stojim smjelo,
na vrhuncu svoga dna.

Kao slika okrenutih u
perspektivi tuđih zjena,
ne koracam više smjelo
već to hodi moja sjena.

Osjećaji svi su moji
radost tugom obavijeni,
utnuo sam, drven lutak.
Bivam sjena svojoj sjeni.

Sve je oko mene greben,
na kojem razbit, bivam pjena.
Što sam bio više nisam,
čak ni sjene svoja sjena.

Iščekivanje nedorečenosti

Uistinu je lijepo pod koprenom plavom
stajati u sjeni smrznutih smreka,
iščekivati sluhom korake Tvoje
na obalama prolaznosti ovih rijeka.

Kolike li nade u čekanju ovog
otajstva skrivenog, Rođenog od žene,
ma koliko silno trudilo se biće,
stvari će ostati... nedorečene...